

Rose

ฝ่ามิตีประตุมรณะ

死亡万花筒

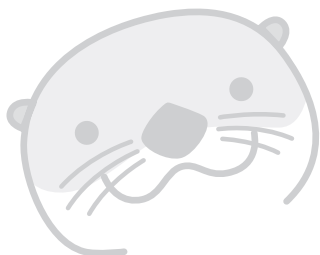
เล่ม 2

ซีจื่อซวี 西子绪

เขียน

ซีวเจิน

แปล

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

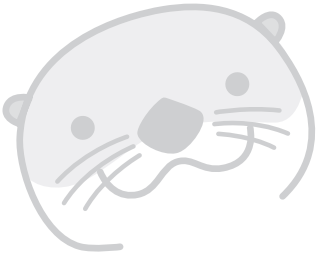
เนื้อความบนกระดาษทำให้ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกตะครันตะครอ
เต็มที่เขาเข้าใจว่ามันน่าจะเป็นบทกวีไม่ก็เนื้อเพลง แต่ยิ่งอ่านไปจนเขนก็ยิ่งลุ่มซัน
เขาจึงขย่ากระดาษแผ่นนั้นเป็นก้อนก่อนจะโยนทิ้งไปด้านข้าง

— ซีจื่อซวี

คำนำสำนักพิมพ์

ฝ่ามิติประตุมรณะ เล่ม 2 หลินชิวสื่อมีความคุ้นเคยกับการผ่านประตูมากขึ้น ผลตรวจโรคก็เป็นที่ดีขึ้นจนหมดตกใจ แต่เขากลับรู้สึกกังวลใจ ในเมื่ออาการดีขึ้น ก็ต้องอยู่ในโลกนี้นานขึ้น เมื่อต้องอยู่นานขึ้น ก็ต้องเริ่มหาเงินเพื่อใช้ชีวิต ดังนั้นเมื่อหรวนหนานจู่เสนองานพิเศษ เงินดีให้ เขาเลยรับไว้อย่างไม่ลังเล

แต่หลินชิวสื่อลืมนึกไปว่างานที่เงินดีจะไม่มีความเสี่ยงได้อย่างไรกัน แล้วเขาจะเอาชีวิตรอดออกมาได้อย่างไร เรามาลุ้นกันต่อนะคะ

กดจอง

Rose

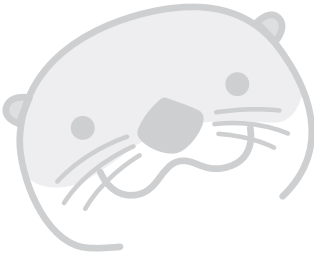
จากใจผู้เขียน

希望心有所成, 万事胜意

ขอให้สมหวังดังปรารถนาและขอให้ประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ

A stylized, cursive handwritten signature in black ink, appearing to be the name 'ชัชวาล' (Chatchawal).

ชัชวาล

จากใจผู้แปล

ตั้งแต่ที่เริ่มแปลนิยายเรื่องนี้ก็รู้สึกเหมือนได้เข้ามิติประตูไปพร้อมกับหลินชิวสือ เริ่มจากการเป็น 'มือใหม่' ของมิติประตู ได้เรียนรู้และเติบโตไปพร้อมๆ กัน นอกจากหลินชิวสือแล้ว ตัวละครอื่นๆ ไม่ว่าจะป่วนหนานจู้ ฉิ่งเซียนหลี่ ฉิ่งอีเซีย ฉานจ้าวจ้าว และตัวละครอื่นๆ ไม่เว้นแม้แต่บรรดาปีศาจในมิติประตู ล้วนเป็นตัวละครที่มีเสน่ห์ที่ทำให้ทั้งหัวเราะและร้องไห้ไปกับเรื่องราวของพวกเขา

ตลอดเวลาที่แปล สิ่งที่เราได้รู้สึกได้อย่างชัดเจนคือ ความหลงใหล แปลไปก็อดที่จะแหงนมองด้านบนไปด้วยไม่ได้ว่ามีตัวอะไรเกาะอยู่บนเพดานหรือเปล่า แต่สิ่งที่มีมากกว่าความหลงใหลคือ ความสนุกและความลุ้นระทึกที่ว่าหลินชิวสือจะออกจากมิติประตูกลับสู่โลกความจริงได้อย่างไร

สุดท้ายนี้ หวังว่าผู้อ่านจะสนุกสานไปกับโลกแห่งประตู่ทั้งสิบสองบาน มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยคนที่ต้องเข้ามิติประตูไปพร้อมกันนะคะ

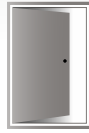
ชีวจิน

ທດສະຍານ

บทที่ 39

คุณกินน้ำส้มสายชูหรอ

จางเหมี่ยนดูเป็นคนเข้าสังคมเก่ง ดวงหน้าราว

ตุ๊กตานั่นช่วยส่งให้เด็กหนุ่มดูเป็นมิตรอย่างมาก ยามเมื่อเขาแยมยิ้มเผยให้เห็นลักยิ้มบนแก้มทั้งสองข้างยิ่งทำให้เขาดูน่ารักเป็นพิเศษ

ทุกคนภายในบ้านสนิทสนมกับเด็กหนุ่มอย่างรวดเร็ว เว้นแต่เพียงเจิ้งเซียนหลี่

“ผมไม่ชอบเขาเลยสักนิด” จางเหมี่ยนเข้ามาอยู่ที่วิลล่าได้เป็นวันที่สอง เจิ้งเซียนหลี่ก็เล่นเอาความคับข้องใจมากระซิบกระซาบระบายกับหลินชีวสือ

“ทำไมถึงไม่ชอบล่ะ” ความประทับใจที่หลินชีวสือมีต่อจางเหมี่ยนไม่ได้เลวร้ายอะไร

“คุณไม่เห็นเธอว่าตั้งแต่มา พี่หรวนก็พาเขาไปไหนต่อไหนด้วยตลอดไม่เห็นพาพวกเราไปเลย...” เจิ้งเซียนหลี่บ่น

หลินชีวสือเสียบไปครู่หนึ่ง

เจิ้งเซียนหลี่จ้องหลินชีวสือด้วยแววตาคาดคั้น “คุณก็คิดแบบนี้ใช่ไหม”

“เปล่า” หลินชีวสือตอบตามตรง “ไม่พาพวกเราไปก็ดีแล้วไม่ใช่หรอหรือนายอยากเข้าไปในประตูบ่อยๆ”

เจิ้งเซียนหลี่ “...” ก็... ฟังดูมีเหตุผล

หรวนนานจู้ให้ความสำคัญกับจางเหมี่ยนมากผิดปกติ ในหนึ่งสัปดาห์จะพาเด็กหนุ่มเข้ามาตีประตุมรณะถึงสี่ครั้ง จางเหมี่ยนเองก็ปรับตัวกลับไปมาระหว่างโลกข้างนอกกับโลกในมิติประตุมรณะได้อย่างดี

ระหว่างนั้นหรวนนานจู้ก็ย่ำให้หลินชิวลือพักผ่อนฟื้นฟูร่างกาย

ในสายตาของคนนอก หรวนนานจู้คล้ายต้องการตีวเข้มให้จางเหมี่ยน จึงได้พาเด็กหนุ่มไปเสี่ยงชีวิตเช่นนั้น แต่หลินชิวลือกลับรู้สึกว่เรื่องนี้ มีบางอย่างแปลกๆ แต่ก็ยังแจกแจงความแปลกนั้นไม่ได้

เข้าวันหนึ่ง จูๆจางเหมี่ยนก็ถามหลินชิวลืออ้อมๆ ว่ากลุ่มของเขายังมีคนอื่นอีกหรือไม่

หลินชิวลือที่กำลังรับประทานอาหารเช้าได้ยื่นเข้าก็มองอีกฝ่ายอย่างงุนงง “คนอื่น? หมายความว่ายังไง”

จางเหมี่ยนเอ่ย “คนอื่นในที่นี้นะ” เขายิ้ม เผยให้เห็นลักยิ้มทั้งสองข้าง ดูแล้วน่ารักเป็นพิเศษ “คุณไม่เคยเจอพวกเขาเหรอ”

หลินชิวลือส่ายหน้า

“นั่นเหรอ เมื่อก่อนที่หรวนนานจู้ไปเจอลูกทีมคนอื่น” จางเหมี่ยนพูด “ผมเลยสงสัยว่กลุ่มเราก็ก่อนกันแน่”

คำถามนี้ค่อนข้างละเอียดอ่อน ถึงหลินชิวลือจะทราบคำตอบก็คงไม่สามารถบอกเด็กหนุ่มได้ แต่ที่จริงเขาเองก็ไม่วู้อะไรทั้งนั้น จึงได้แต่ส่ายหน้าบอกว่าตนก็ไม่วู้

จางเหมี่ยนขานรับแล้วไม่ได้ซักถามต่อ

ในเวลาเดียวกันคนอื่น ๆ ก็ทยอยมาที่โต๊ะอาหารและต่างเข้ามาคุยกับจางเหมี่ยนคนละสองสามประโยค หลินชิวลือจับความผิดปกติได้อย่างรวดเร็ว นอกจากเพียงไม่กี่คนแล้ว คนอื่นๆ ภายในห้องเมื่อพูดกับจางเหมี่ยนล้วนพูดไปยิ้มไป

เงินเพี้ยยิ้ม อิ่มนมนั่งยิ้ม หลูเยี่ยนเสว่ก็ยิ้ม แถมยังเป็นรอยยิ้มที่สดใสหาใดเปรียบ หลินชิวลือเห็นแล้วรู้สึกแปลกประหลาด

เงินเชียนหลี่...ไม่มีทางทักทายจางเหมี่ยนอย่างแน่นอน และคนเดียวในที่นี้ที่พูดกับสมาชิกใหม่โดยปราศจากรอยยิ้มคือเงินอีเซี่ยผู้ไร้อารมณ์

หลินชีวิตลือรู้สึกว่าตนโง่เขลาขึ้นมาทีละเล็กละน้อย ก็ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนในห้องนี้

ส่วนหรววนหนานจู้ยังคงพูดคุยกับจางเหมียนด้วยท่าทางธรรมดา ไม่มีร่องรอยความผิดปกติให้เห็น

เจิงเซียนหลี่ถามหลินชีวิตลือว่าเขากินน้ำส้มสายชู¹ หรือเปล่า หลินชีวิตลือที่กำลังอ่านฟอรัมได้ยินเช่นนั้นก็ถามกลับไปว่า “กินน้ำส้มสายชู? น้ำส้มอะไร จะทำเกี่ยวกับเธอ?”

เจิงเซียนหลี่ “...” หลินชีวิตลือ คุณยังโอเคอยู่หรือเปล่า

เมื่อเห็นว่าหลินชีวิตลือไม่มีทีท่าว่าจะเข้าใจความนัยที่ต้องการสื่อ เจิงเซียนหลี่จึงจำต้องเปิดปากอธิบายว่า ตอนนี้อาจารย์เจิงเซียนหลี่กำลังจะถามคุณว่า คุณยอมรับได้หรือ มิติประตูคุณก็เข้าไปก่อนเขา พี่หรววน...คุณก็รู้จักก่อนเขา เห็นอยู่วามาก่อนแท้ๆ...

หลินชีวิตลืออึ้งไป ก่อนพูดว่า “ไม่ใช่ความรักสักหน่อย ทำไม่ต้องสนใจว่าใครมาก่อนมาหลัง”

“...คุณไม่ได้กินน้ำส้มสายชูจริงๆเหรอ?”

หลินชีวิตลือมองเจิงเซียนหลี่อย่างไม่ไว้ใจ พยายามที่จะให้ตนไปตามพี่ชายของเด็กหนุ่มมาช่วยรีดน้ำออกจากสมองหรือไม่

“ไม่ต้องๆ” แต่ได้ยินชื่อของฝ่าแฝด เจิงเซียนหลี่ก็เกิดอาการผวาหันหลังวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

แต่ไม่รู้ว่าเจิงเซียนหลี่ไปพูดอะไรกับหรววนหนานจู้ หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จ หรววนหนานจู้จึงเรียกชายหนุ่มไปที่ทางเดินอย่างกะทันหัน

เขาจุดบุหรี่ ถามหลินชีวิตลือว่าจะเอาบุหรี่ไหม

“มะเร็งตับ...” หลินชีวิตลือบอกปิด กระทั่งตัวเขาก็ยังลึ้มอยู่บ่อยๆ ว่าตนเองเป็นมะเร็ง

“ไอ้ะ! ขอโทษ” หรววนหนานจู้รีบบหรี่ “นายทนอีกหน่อยก็แล้วกัน”

¹ สำนวนจีน หมายถึง หิงหวง

“ฮึ?”

“ไม่เกินหนึ่งอาทิตย์”

หลินชิวลือ “...” เขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ที่

หรวนหนานฉู่ไม่อธิบายต่อ หันไปมองจางเหมี่ยนที่พูดคุยกับคนอื่น ๆ อย่างร่าเริงด้วยใบหน้าเรียบเฉย เขาหลับศีรษะหลินชิวลือเบา ๆ ครั้งหนึ่งก่อนเดินออกไป

หลินชิวลือได้แต่ยืนนิ่ง ยังคงไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย

ทว่าเนื่องจากเข้าไปในมิติประตุนหลายครั้งติด ๆ กัน ร่างกายของจางเหมี่ยนจึงเริ่มแสดงอาการว่าทนไม่ไหวอีกต่อไป ซ้ำร้ายเขายังได้รับบาดเจ็บระหว่างที่อยู่ในมิติประตุนครั้งล่าสุด จนต้องเข้าไปรักษาตัวในโรงพยาบาล

คนในวิลล่ารู้ข่าวก็รู้สึกนับถือเด็กหนุ่มเป็นอย่างยิ่ง จึงพากันไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล

เงินเพยไปโรงพยาบาลพร้อมกับหลินชิวลือ เขาซื้อผลไม้เยี่ยมไข้ที่หน้าโรงพยาบาล เดิมทีหลินชิวลือเองก็อยากซื้อบ้าง แต่เงินเพยกลับห้ามไว้

“คุณไม่ต้องซื้อหรอก” เงินเพยห้าม “บทของคุณไม่เหมือนกับผมไม่ใช่เหรอ”

“บทของผม?”

เมื่อเงินเพยเห็นเพียงความว่างเปล่าบนใบหน้าของคนที่มาด้วยก็อึ้งไป “พี่หรวนได้บอกคุณหรือเปล่า”

“...บอกอะไร” เวลาที่เขาเริ่มรู้สึกว่าคนที่อาศัยอยู่ในวิลลาล้วนแปลกประหลาด

“ไม่มีอะไรหรอก” เงินเพยเริ่มเข้าใจแล้วว่าความว่างเปล่าบนใบหน้าคู่สนทนาคืออะไร เขาถอนหายใจออกมาก่อนพูดว่า “คุณทนอีกสักอาทิตย์นะ ใกล้จบแล้วละ”

หลินชิวลือ “...” พวกคุณพูดถึงอะไรกันเนี่ย ตอนนั้นเขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ

จางเหมี่ยนได้รับบาดเจ็บ แต่อาการไม่รุนแรงนัก ตอนที่หลินชิวสื่อไปถึงก็เห็นหรวนหนานจู่ยืนอยู่ที่ข้างเตียงของผู้ป่วย

จางเหมี่ยนเห็นพวกเงินเฟยมาเยี่ยมก็ฝันยิ้มออกมา

เงินเฟยสอบถามอาการจากเด็กหนุ่ม ก่อนจะทำสีหน้าไม่สู้ดีเท่าไร นักตอนบอกหรวนหนานจู่ว่า พวกมือใหม่มักจะได้รับบาดเจ็บในมิติประตูที่หรวนจะให้พวกเขาไปช่วยแทนก็ได้

ได้ยินเช่นนั้นจางเหมี่ยนก็รีบยืนยันว่าตนสามารถไปกับหรวนหนานจู่ได้ และหวังว่าเขาจะเข้าเป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มได้ในเร็ววัน

เงินเฟยได้ยินดังนั้นก็เผยสีหน้ายินดีออกมาก่อนบอกว่า พวกเขาไม่ได้พบมือใหม่ฝีมือดีเช่นนี้มานานแล้ว อีกหน่อยจะต้องเป็นกำลังสำคัญของกลุ่มเป็นแน่

หลินชิวสื่อที่ยืนฟังอยู่ทางด้านข้างไม่กล้าเอ่ยอะไรแม้แต่ครึ่งคำ เมื่อเทียบกับความเอาจริงเอาจังในการเข้าๆ ออกๆ มิติประตูเป็นว่าเล่นของจางเหมี่ยนแล้ว เขาก็เหมือนมือใหม่นิสัยไม่ดีที่ขยันโดดเรียนเสียเหลือเกิน...

หลังกลับจากเยี่ยมคนป่วยที่โรงพยาบาล เดิมหลินชิวสื่อคาดว่าสถานการณ์เช่นนี้จะคงอยู่ต่อไปอีกสักระยะ ถึงอย่างไรจางเหมี่ยนก็เป็นคนที่หรวนหนานจู่ยอมรับ แต่คิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มจะหายตัวไปในวันที่หกที่กลับมาจึงวิลล่า

หลินชิวสื่อลงจากห้องมารับประทานอาหารเข้าตามปกติ แต่กลับไม่เห็นจางเหมี่ยน เขารอต่อไปครู่ใหญ่ เมื่อไม่เห็นว่ามีคนอื่นๆ จะมีสีหน้าประหลาดใจก็ตามว่า “จางเหมี่ยนล่ะ ทำไมถึงไม่ลงมากินข้าว”

“เขาหนีไปตั้งแต่เมื่อคืน” เงินเฟยหลุดปากขณะกวดแพนเค้กฝีมือเจ๋งอี่เซีย

“หนี?” หลินชิวสื่อตกใจ “หนีไป หมายความว่าอะไร” ที่นี้ไม่ใช่พวกขายตรงเสียหน่อย ทำไมถึงต้องหนี

“พูดตรงๆ คือคงทนความโหดของพี่หรวนไม่ได้เลยหนีไป” เงินเฟยกกล่าว

หลินชีวิตือ “...” เขารู้สึกเหมือนตนเองพลาดพลัดหลักของเรื่องไป
หรวนหนานจู่ลงมาข้างล่างพอดี เขานั่งลงข้างหลินชีวิตืออย่างเป็นทางการ
ธรรมชาติ เริ่มกินแพนเค้กของตนช้าๆ

เมื่อเห็นหลินชีวิตือที่ยังคงสับสนจับต้นชนปลายไม่ถูก พอหรวน-
หนานจู่กินแพนเค้กเสร็จก็เช็ดมือ ก่อนค่อยๆ เริ่มอธิบายให้เขาฟัง “เขา
มาทำงานให้เราชั่วคราว”

“...ทำงานชั่วคราว?” หลินชีวิตือประหลาดใจ

“คนของป้าลู่” หรวนหนานจู่บอก “คนที่พวกเรารู้จักกันดี...หลิน-
ตงหยวน”

หรวนหนานจู่มักจะพูดสั้นๆ ทว่าแต่ละคำที่ออกมาจากปากเขา
ล้วนมีนัยสำคัญ หลินชีวิตือเข้าใจเรื่องทั้งหมดในทันที เขาเบิกตากว้าง
อย่างไม่อยากเชื่อ “หลินตงหยวน? คนคนนั้นคือหลินตงหยวนหรือ”

หรวนหนานจู่ผงกศีรษะ

หลินชีวิตือ “...”

“เรื่องยังไม่จบ ทุกคนอย่าเพิ่งพูดอะไรก็แล้วกัน” หรวนหนานจู่ย้ำ
คนอื่น ๆ พยักหน้าอย่างแข็งขัน หลินชีวิตือเข้าใจแล้วว่าเพราะอะไร
เวลาที่คนอื่น ๆ คอยจับจ้องเหมือนถึงได้ยิ้มกว้างอย่างมีความสุขปานนั้น
หรวนหนานจู่หยิบกระดาษแผ่นเล็กออกมาจากกระเป๋า คนที่เคยเห็นต่าง
ไม่มีทางลืมนั่นลง เนื่องจากมันคือคำใบ้ของมิติประตู หรวนหนานจู่
รวบรวมคำใบ้หลายแผ่นเอาไว้ในมือคล้ายกับว่ามันเป็นเพียงเศษเงินที่ไม่มี
ใครต้องการ

กองกระดาษคำใบ้นี้ทำให้หลินชีวิตือถึงกับพูดไม่ออก พนักงาน
ชั่วคราวช่างมีฝีมือจริง ๆ

“แล้วเขามาทำอะไรที่นี่” หลินชีวิตือไม่อาจเข้าถึงตรรกะการทำงาน
ของสมองหลินตงหยวนได้

“ตามหาคน” เงินเพี้ยมพลางเหลือบสายตาไปทางหรวนหนานจู่
“จู่เหมิง...”

“แต่ก็...แต่ก็...แต่ก็...!” หลินชีวิตือสอ่ล้นน้ำลายจนเกือบได้ไป

ทักษายยมบาล

“หลังจากหาเท่าไรก็ไม่เจอ แถมยังเจอพีหรวนใช้แรงงานเยี่ยงทาส... พอเห็นว่าทุกอย่างไม่เป็นไปตามที่คิด เขาก็ขโมยกล่องในห้องพีหรวนหนีไป” เงินเฟยเล่าก่อนตอบท้ายว่า “หวังว่าเขาจะไม่คิดว่าค่าไต่ที่อยู่ในกล่องเป็นของจริงหรอกนะ”

หรวนหนานจู้ยืมยื่นขา

รอยยิ้มของชายตรงหน้าทำให้หลินชิวสือพลันนึกไปถึงเหตุการณ์ในมิติประตูตอนที่หรวนหนานจู้รู้ว่าหลินชิวสือแหกกฎแจบลอมมาย้อมแมวหลอกพวกเขา สีหน้าในตอนนั้น...ช่างเหมือนกับหรวนหนานจู้ในตอนนั้น

“ในเมื่อเป็นแบบนี้ ทำไมพวกคุณถึงไม่บอกผมล่ะ” หลังจากเงิงเซียนหลี่ฟังจบก็โกรธจัด “พวกคุณเล่นสนุกกันขนาดนั้น ทำไมถึงไม่ให้ผมมีส่วนร่วมบ้าง”

“เพราะไอคิวของนายไม่พอจะมาช่วยหนูเรื่องนี้ล่ะสิ” เงิงอีเซี่ยตอบคำถามของเงิงเซียนหลี่ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

เงิงเซียนหลี่ “...”

“หรือจะเถียง” เงิงอีเซี่ยถาม

เงิงเซียนหลี่ได้แต่ส่ายหน้าอย่างเศร้าโศก อ้าปากกัดแพนเค้ก น้ำตานอง

คนไม่รู้จักความจริงที่อยู่ในห้องนี้เห็นจะมีเพียงเงิงเซียนหลี่และหลินชิวสือเท่านั้น เงิงเซียนหลี่ไอคิวต่ำไป ส่วนเขา...หรือจะเป็นเพราะระดับไอคิวยังเป็นที่กังขา หรวนหนานจู้คล้ายจะรู้ว่าอีกฝ่ายคิดสิ่งใดอยู่จึงกล่าวว่า “ไม่มีเวลาบอกกะ”

หลินชิวสือ “...” ไม่มีเวลาบอกกะนี่สิ

แม้จะเหมือนจะหายเข้ากลีบเมฆไป ทว่าการแสดงนี้ยังคงไม่ปิดม่านลง พวกเขาต้องสร้างทำเป็นโกรธแค้นเพราะจางเหมี่ยนขโมยกระดาษค่าไต่หนีไป กลุ่มออบซิเดียนต้องเริ่มตามหาว่าเขาหนีไปไหน...อ้อ ลืมบอกไป กลุ่มของพวกเขาชื่อว่าออบซิเดียน

แน่นอน การแสดงนี้ดำเนินต่อไปได้ไม่นาน เพราะกลุ่มป่ายลู่

ค้นพบว่าคำใบ้ที่หลิตงหยวนขโมยไปเป็นของปลอมอย่างรวดเร็ว ทั้งยังรู้ด้วยว่าตัวตนที่แท้จริงของเขาถูกเปิดเผยแล้ว หลิตงหยวนจึงถูกย้ายไปเป็นแรงงานอิสระอยู่เป็นนาน ห่าจู้เหมิงไม่พบก็ช่างเถอะ แต่มาถูกหลอกให้เล่นละครลิงเช่นนี้ หลิตงหยวนโกรธจัดจนโทร.หาห่วนหนานจู้ ตั้งใจจะชุดทุกคำดำที่นี้ก็ออกมาสาตใส่อีกฝ่าย หากห่วนหนานจู้กลับพูดเสียงเรียกว่าจู้เหมิงก็อยู่ด้วย

ถ้อยคำบาดหูเปลี่ยนเป็นการไถ่ถามอย่างอบอุ่นภายในเสี้ยววินาที “เหมิงเหมิง คุณอายุเท่าไร แต่งงานหรือยัง พวกเรามาเจอกันสักครั้งใหม่ ผมชอบคุณมากเลย”

หลินชีวสือที่อยู่ตรงนั้นได้ยินเสียงหวานหยดย้อยของหลิตงหยวน เขาก็ขนลุกซู่

ห่วนหนานจู้กดปิดเสียงโทรศัพท์จึงไม่รู้ว่าหลิตงหยวนพูดเองเออเองอยู่นานเท่าไรกว่าจะรู้ตัว

“เขาชอบจู้เหมิงจริง ๆ นะเนี่ย” หลินชีวสือว่า แต่พอเห็นใบหน้าเย็นชาของห่วนหนานจู้เข้า ก็รู้สึกสงสารและเห็นอกเห็นใจต่อเส้นทางรักของหลิตงหยวนในอนาคตขึ้นมา

“จู้เหมิงไม่ดีเทरो” ห่วนหนานจู้ถามขึ้น

“ดีสิ” หลินชีวสือตอบ “มีคนที่ไม่ชอบจู้เหมิงด้วยนั่นเทरो” อยู่ต่อหน้าเจ้าตัวอย่างนี้ ขึ้นพูดอะไรไม่เข้าหูคงจะไม่ดีเท่าไร

“นายว่าจู้เหมิงหรือฉันดีกว่ากัน” กระบวนความคิดของห่วนหนานจู้ ออกจะประหลาดอยู่ไม่น้อย

หลินชีวสือเคยเห็นแต่คนเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น แต่ยังไม่เคยพบพานใครที่ยกตัวเองมาเปรียบเทียบกันเช่นนี้ เมื่อเผชิญหน้ากับห่วนหนานจู้ที่ถามด้วยท่าทางจริงจัง เขาจึงได้แต่ตอบอ้อม ๆ ไปว่า แต่ละตัวตนของอีกฝ่ายต่างก็มีจุดเด่นเฉพาะของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบว่าใครดีกว่ากัน ถึงอย่างไรก็เป็นคนเดียวกันไม่ใช่หรือ

ห่วนหนานจู้พยักหน้าอย่างพอใจก่อนเดินออกไป

หลินชีวสือมองตามแผ่นหลังของเขา ลึก ๆ ก็สงสัยว่าอีกฝ่ายบ้า

ไปแล้วหรือเปล่า

หลิตตงหยวนไม่ต่างจากถูกหรวนหนานจู่ชุดหลุมฝังทั้งเป็น เขา นำคำใบ้ที่เข้าใจไปเองว่าเป็นของจริงไปรับภารกิจ และที่น่าสงสารที่สุดก็คือ ข้อความในกระดาษดันมีจุดที่เกี่ยวข้อกับโลกที่เขาเข้าไปนอนอยู่จริง ๆ ทำเอาภารกิจเกือบล้มเหลวเพราะเหตุบังเอิญเหล่านี้

ดังนั้นหลิตตงหยวนจึงโทร.มาหาหรวนหนานจู่ทุกวันเพื่อด่าทอเขา โดยตรง หรวนหนานจู่จึงเข้าไปว่า หากยังโทร.มาอีกจะบอกให้จู่เหมิงจดชื่อ เขาไว้ในบัญชีดำ อีกฝ่ายจึงยอมล่าถอยไป

แต่คูก็พอเอาได้ว่าหลิตตงหยวนคงไม่เคยได้พบคุณหนูเหมิงเหมิง เป็นการส่วนตัวอย่างแน่นอน ความรักจึงสลักลึกได้ถึงเพียงนี้

หลินชีวสือนึกสงสาร ไม่รู้ว่าหากหลิตตงหยวนรู้ว่าจู่เหมิงเป็นคนเดียวกับชายที่อยู่ตรงหน้าเขา จะมีสีหน้าอย่างไร

พวกเขาได้รับคำใบ้ของมิติประตูเป็นจำนวนมากจากโชคของหลิตตงหยวน แต่หลินชีวสือก็ไม่รู้ว่าจะนำคำใบ้พวกนี้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไร กระทั่งเงินเฟยต้องอธิบายให้เขาฟัง

ปกติแล้วคนที่ได้รับคำใบ้จะมาจากคนละมิติประตูกัน หรือกล่าวได้ว่า ในแต่ละมิติประตูจะมีผู้ได้รับคำใบ้เพียงหนึ่งคนเท่านั้น ทว่าก็มีเหมือนกันที่ไม่เป็นไปตามกฎนั้น แต่เงินเฟยไม่ได้อธิบายในจุดนี้ จึงพอจะอนุมานได้ว่าเหตุการณ์ผิดปกติเช่นนี้คงมีโอกาสดังขึ้นได้น้อย เสียยิ่งกว่าน้อย

คนที่ถือคำใบ้จะได้เข้าไปในประตูที่ตรงกับคำใบ้ ดังนั้นคำใบ้จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งवाद ทว่าคำใบ้เองก็แบ่งเป็นหลายระดับความยากง่าย เช่นประตูที่หรวนหนานจู่พาหลิตตงหยวนเข้าไปส่วนมากจะเป็นประตูขั้นต้น ดังนั้นคำใบ้ที่ได้รับจึงเป็นไปตามระดับของประตู แต่หลินชีวสือที่จะเข้าประตูระดับหกของตนนั้นจำเป็นต้องใช้คำใบ้ที่หรวนหนานจู่ได้รับมาจากประตูระดับห้า หากเขานำคำใบ้ที่ได้รับจากประตูระดับสองเข้าไป ก็อาจเกิดสถานการณ์ที่คำใบ้กับประตูไม่สอดคล้องกัน

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ หากหรวนหนานจู่ต้องการรับงาน ก็จำต้องเข้า ๆ

ออกๆ ประตูปรับเข้าไปในนั้น เพื่อเป็นหลักประกันความปลอดภัยของ
ผู้ว่าจ้าง

ถึงแม้เป็นอาชีพที่มีความเสี่ยงสูง แต่หรววนหนานจู้เองก็ดูชำนาญ
เป็นอย่างมาก

จัดการฝังหลิตงหยวนทั้งเป็นไปเช่นนั้นก็พอจะพูดได้ว่า ความ
สัมพันธ์ระหว่างกลุ่มปายลู่กับกลุ่มออบซิเดียนคงอยู่ในขั้นปริรั่ว แต่
ในเมื่อยังมีเรื่องจู้เหมิงเป็นดั่งตัวประสาน หลิตงหยวนจึงยังไม่ถึงขั้น
แตกหักกับหรววนหนานจู้ ทั้งยังพูดอย่างไว้ที่ว่าพวกเขาสามารถร่วมมือกัน
ได้...หากมีจู้เหมิงรวมอยู่ด้วย

“ได้สิ” หรววนหนานจู้ตอบอย่างเห็นเป็นเรื่องธรรมดา หลิตงหยวนเอง
ก็ผ่านประตูระดับแปดมาแล้ว ย่อมต้องแข็งแกร่งไม่น้อย มีคนเช่นนี้มาเป็น
เหยื่อล่อย่อมเป็นเรื่องดีแน่นอน ส่วนเรื่องจู้เหมิง...คงต้องดูอารมณ์ของ
หรววนหนานจู้อีกที

หลังจากพักนานถึงสามเดือน ร่างกายของหลินชิวสือก็ฟื้นฟูกลับมา
เหมือนเดิม

ตอนแรกเขาก็กังวลว่าตนเองว่างงานเช่นนี้จะหารายได้มาจากที่ใด จึง
ตั้งใจจะไปหางานเล็กๆ น้อยๆ ทำชั่วคราว แต่หรววนหนานจู้ก็นำการ์ด
มาให้ ซึ่งในนั้นมีเงินอยู่ห้าแสน

หลินชิวสือเห็นตัวเลขที่ปรากฏขึ้นในข้อความของโทรศัพท์มือถือ
ก็ตกใจจนอึ้งไป ถามว่า “หนานจู้ นี้อะไร”

“ค่ากินอยู่”

“...ในนี้เป็นค่ากินอยู่?”

“ฉันไม่ได้ให้เฉยๆ” หรววนหนานจู้บอก “ฉันมีผู้ว่าจ้างรายหนึ่ง
เวลาในการเข้าประตูต่อไปใกล้เคียงกัน เลยตั้งใจจะพาเธอไปด้วย นายก็ไป
ด้วยสิ”

“ผมไปกับคุณได้เหรอ” หลินชิวสือรู้สึกไม่ค่อยดี “ผมกลัวว่าจะไป
เป็นตัวถ่วง”

“ก่อนจะได้เป็นบอสก็ต้องขัดเกลาประสบการณ์” หรววนหนานจู้

กล่าว “ประตูนะ ยิงเข้าไปหลายครั้งก็จะยิ่งคุ้นเคยมากขึ้น”

หลินชีวสี่ “...” เขาเหลือบมองไปทางเจิงเซียนหลี่ที่กำลังอ่าน
นินยาสยองขวัญด้วยใบหน้าเหยเกอยู่ด้านข้าง

“อย่าเอาเจิงเซียนหลี่เป็นตัวอย่าง” หรวนนานจู้โพล่งขึ้น

เจิงเซียนหลี่ได้ยินหรวนนานจู้เอ่ยชื่อของตนก็หันมาถามอย่าง
ไม่รู้เรื่องรู้อราว “พี่หรวนเรียกผมหรือ”

“อืม กำลังชมนายอยู่นะ”

“อ้อ ฮ่าๆ”

หลินชีวสี่รู้สึกว่เจิงเซียนหลี่เป็นคนที่ทำให้คนอื่นต้องมองเขา
ด้วยสายตาสาธุการ เพราะอะไรถึงชื่อบื้อได้ขนาดนั้นะ

แม้ในใจจะยังคงวุ่นวายและลังเล หากความเยือกเย็นของหรวน-
นานจู้ก็ช่วยให้ใจของหลินชีวสี่สงบลง

หลังจากตกลงกับหลินชีวสี่แล้ว บ่ายวันต่อมาหรวนนานจู้ก็พา
อีกฝ่ายไปพบผู้ว่าจ้าง

เดิมทีหลินชีวสี่เข้าใจว่าผู้ว่าจ้างคนนี้เป็นแค่คนทั่วไป คาดไม่ถึงว่า
จะเป็นสวี่เสี่ยวเจิงที่เคยพบกันในประตูที่สอง ทั้งยังเป็นดาราตลับฟ้า
ในโลกจริงผู้มีชื่อว่า ถานจ้าวจ้าว

ตัวจริงของถานจ้าวจ้าวดูเช่กซี่ เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดแบบผู้ใหญ่
ไม่เหมือนสวี่เสี่ยวเจิงที่ซื่ออายุในมิติประตู เส้นผมของเธอมันว่นเป็นลอน
เรือนกายได้สัดส่วนในชุดเดรสสีแดงดึงดูดยตาของผู้คนได้เป็นอย่างดี

ความสง่างามของเธอกระตุ้นให้ผู้อื่นต้องยำเกรง แต่หรวนนานจู้
กลับไม่ได้รับผลกระทบนั้น ได้เห็นคนหน้าตาดีสองคนพร้อมกันอย่างนี้
นับว่าเป็นอาหารตาชั้นเลิศจริง ๆ

“คุณหน้าตาดีแบบนี้ ไม่คิดจะเข้าวงการบันเทิงจริง ๆ หรือ” ถาน-
จ้าวจ้าวทักขึ้นเป็นประโยคแรก

“หากเข้าวงการบันเทิงแล้วคุณก็จะไม่ได้มาหาผมนะสิ” หรวนนานจู้
ตอบอย่างมีชั้นเชิง “นี่วีหลินหลิน คุณรู้จักแล้ว...”

ในตอนแรกถานจ้าวจ้าวไม่ได้สนใจหลินชีวสี่ แต่เมื่อได้ยินชื่อ

อวี๋หลินหลินจึงย้ายสายตาไปที่ชายหนุ่ม หลังจากหวนคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในมิติประตู่ แววดตาของหญิงสาวก็อ่อนลงไม่น้อย “คุณน่ารักกว่าในประตู่อีก”

หลินชีวสือ “...ขอบคุณ” ผู้ชายอย่างเขาถูกผู้หญิงชมว่าน่ารักไม่นับว่าเป็นเรื่องน่ายินดี

“เขาจะเข้าไปกับเรา ไม่มีปัญหาใช่ไหม” หรวนหนานจู่ถาม

“ถ้าคุณไม่มี ฉันก็ไม่มีเหมือนกัน” ถานจ้าวจ้าวตอบ “ยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะคะ”

หรวนหนานจู่ผงกศีรษะ

ทั้งสองพูดคุยรายละเอียดกันอีกเล็กน้อยเกี่ยวกับเรื่องค่าจ้าง ใครจะเป็นผู้ถือค้ำใบ และเรื่องอื่นๆ หลังจากคุยธุระจบ ถานจ้าวจ้าวก็เชิญพวกเขาไปรับประทานอาหาร

ระหว่างมื้ออาหารดาราสาวให้ความสนใจหลินชีวสือเป็นพิเศษ หัวข้อสนทนาล้วนเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเขา

หรวนหนานจู่กลับจะไม่พอใจ เขาจึงโพล่งขั้คำถามของถานจ้าวจ้าว “อยากรู้อะไรก็มาถามผม ทุกคนเกี่ยวข้องกันแค่เรื่องงาน ไม่จำเป็นต้องรู้ละเอียดขนาดนั้น”

ดาราสาวพินยี้ม “ฉันแค่อยากรู้จักหลินหลิน”

หรวนหนานจู่วางมีดและส้อมในมือทันที “ผมอิ่มแล้ว”

หลินชีวสือ “...” คุณเพิ่งกินสเต็กไปแค่คำเดียวเองนะ

ถานจ้าวจ้าว “...” หรวนหนานจู่ คุณจะใจแคบไปหน่อยหรือเปล่า ในเมื่อหรวนหนานจู่บอกว่าอิ่ม คนอื่นจึงต้องออกจากสเต็กเฮาส์อย่างไม่มีทางเลือก หรวนหนานจู่ลากหลินชีวสือไปยังร้านอาหารที่อยู่ใกล้ๆ ก่อนจะสั่งอาหาร

“...คุณอิ่มแล้วไม่ใช่หรือ”

“ตอนนี้หิวแล้ว”

“...” ทำไมคุณถึงพูดอะไรแบบนี้ได้หน้าตาเฉยนะ

หลินชีวสือถอนหายใจออกมาเมื่อรู้สึกได้ว่า การจะจัดการหรวนหนานจู่

ได้นั้นต้องใช้วิธีการเดียวกับที่ใช้การาบเด็ก หากเขายังไม่ทันพูดอะไร ออกมา หรวนนานจู้ก็พูดขึ้นว่า ถานจ้าวจ้าวเป็นผู้ว่าจ้างคนสำคัญ โดยปกติแล้วเวลารับงานพวกเขาจะไม่ไปเจอหน้าผู้ว่าจ้าง แต่ถานจ้าวจ้าว เป็นคนที่เพื่อนของเขาแนะนำมา ทั้งยังมีสถานะทางสังคมโดดเด่น เขา จึงมาพบเธอ

“ไม่ได้เจอหน้าผู้ว่าจ้างแบบนี้ คุณจะเข้าไปในประตูกับพวกเขาได้ ยังไง” นี่เป็นสิ่งที่หลินชิวสือไม่เข้าใจ

หรวนนานจู้หยิบกำไลข้อมือสีเงินสองสามวงออกมาจากกระเป๋า “ใช้นี้”

กำไลสีเงินนี้ดูธรรมดาเป็นอย่างยิ่ง มีเพียงด้านบนที่สลักตัวอักษร ซับซ้อนหลายตัวที่หลินชิวสือไม่รู้จักเอาไว้ เขายื่นมือออกไปจับ เมื่อสวม กำไลวงนั้นลงไปก็ข้อมือก็รู้สึกเย็นวาบขึ้นเล็กน้อยคล้ายกับโดนهابด้วย น้ำแข็ง

“กำไลนี้...เป็นของในมิติประตู?”

หรวนนานจู้พยักหน้าเป็นการตอบรับ “มาจากมิติหนึ่งในนั้น”

หลินชิวสือส่งเสียงเป็นเชิงรับรู้ออกดคินไป

“ปกติแล้วเราจะรับงานจากฟอร์มเฉพาะ คนที่จ้างก็ต้องวางเงินมัดจำจำนวนหนึ่งมาก่อน” หรวนนานจู้อธิบาย “นอกจากเงินมัดจำแล้วยังมีค่าบริการ เราจะคืนเงินมัดจำให้ผู้ว่าจ้างหลังจากที่ได้รับกำไลนี้คืนมา”

“...พวกคุณทำงานกันเป็นระบบแบบนี้หรือ?”

“แน่นอน พวกเรายังต้องใช้ชีวิตเหมือนกัน ไม่ได้กินลมเป็นอาหาร”

ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละแล้ว หลินชิวสือพยักหน้า “แต่ห้าแสนมัน มากไป ผม...”

ชายหนุ่มกำลังจะพูดว่าตนไม่ได้ต้องการเงินจำนวนมากมายขนาดนี้ ทว่าหรวนนานจู้กลับขัดขึ้น “นั่นเป็นค่าชีวิตของนาย นายคิดว่าชีวิตตัวเอง มีค่าไม่ถึงห้าแสน?”

หลินชิวสือนิ่งไป

หรวนนานจู้พูดต่อว่า “ทุกครั้งที่เข้าไปในประตูคือความเสี่ยง

นายมีโอกาสที่จะไม่ได้กลับออกมา ตัวไม่อยู่ ก็ต้องทิ้งบางอย่างไว้ให้คนที่รออยู่ข้างนอก”

เมื่อเหตุผลเป็นเช่นนั้น แม้หลินชิวลือจะไม่มีใครให้ห่วง แต่เขาก็เข้าใจคำพูดของหรวนหนานจู่ คนที่กำลังจะตายย่อมต้องห่วงคนที่อยู่ข้างหลังเป็นธรรมดา ไม่ว่าจะลูก ภรรยา หรือบิดามารดา หากตัวคนไม่อยู่แล้ว ก็ควรทิ้งบางสิ่งไว้เป็นหลักประกันให้พวกเขา

คิดมาถึงตรงนี้หลินชิวลือก็รับความปรารถนาดีของหรวนหนานจู่ไว้ “ครั้งนี้เป็นประตุมรณะสามของถานจ้าวจ้าว เวลาที่แน่นอนน่าจะเป็นอีกหนึ่งสัปดาห์หลังจากนี้” หรวนหนานจู่กล่าว “พรุ่งนี้เช้าฉันจะบอกคำใบ้ นาย”

หลินชิวลือส่งเสียงตอบรับ

“ยินดีที่จะได้ร่วมงานกัน” หรวนหนานจู่ยื่นมือไปตรงหน้าหลินชิวลือ

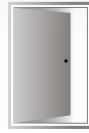
“ยินดีที่จะได้ร่วมงานกับคุณเช่นกัน” หลินชิวลือยิ้ม

ประตุมรณะอื่น ๆ ก่อนหน้านี้ล้วนเป็นหรวนหนานจู่ที่พาหลินชิวลือเข้าไป แต่นี่จะเป็นครั้งแรกที่ทั้งสองได้ร่วมมือกันอย่างเป็นทางการ แม้ในใจของหลินชิวลือยังคงเป็นกังวล หากเขาก็สัมผัสถึงความตื่นเต้นสายหนึ่งได้

ถึงแม้โลกในมิติประตุมรณะน่ากลัว แต่คนที่อยู่ข้างกายนั้นทำให้เขาไม่รู้สึกกลัวอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็กฎตผีปีศาจหรือความตาย หรวนหนานจู่ทำให้เขาารู้สึกว่าโลกใบนี้ยังคงมีความหวังเปรียบดังฟ้าหลังฝนที่ย่อมมีแสงสว่างเสมอ

บทที่ 40

ประตูที่สี่

หลังพบถ่านจ้าวจ้าวได้ไม่นาน หรวนหนานจู้ก็ยืนยัน
คำใบ้ของดาราสาว

ประตูที่สามของเธอโดยรวมแล้วถือว่าไม่ยากมากนัก แต่ก็ยังต้อง
ระมัดระวังอยู่พอสมควร แถมนำใบ้ของประตูยังมีเพียงห้าพยางค์ คือ
‘สตรีกลางสายฝน’

หรวนหนานจู้ได้ค้นข้อมูลมาบ้างก่อนจะมอบคำใบ้ให้หลินชิวสือ
เขาเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสตรีกลางสายฝนให้อีกฝ่ายฟังคร่าว ๆ ‘สตรี
กลางสายฝน’ คือชื่อผลงานจิตรกรรมภาพเหมือนของศิลปินชายยูเครน
ซึ่งเป็นภาพของสตรีใบหน้าขาวซีดที่สวมหมวกสีดำ ดวงตาทั้งสองข้าง
ปิดสนิท มีหยาดฝนหยดลงจากแก้มและขอบหมวก เธอสวมชุดสีดำราว
กับเพิ่งไปร่วมงานศพมา ใบหน้าไร้อารมณ์ของเธอเย็นเยียบไม่ต่างจาก
ฤดูหนาว

หลินชิวสือเองก็เคยเห็นภาพนี้มาก่อน แน่ใจว่าภาพที่เขาเห็น
เป็นของที่ทำเลียนแบบขึ้นมา แม้สตรีในภาพจะหลับตาอยู่ก็จริง แต่ถ้า
สังเกตดี ๆ อาจมองผิดได้ว่าเธอกำลังลืมตาอยู่ โทนสีของทั้งภาพนั้น
มืดหม่นอย่างมากด้วยความเยือกเย็นของสายฝน

ประวัติของภาพเองก็จัดว่าไม่ธรรมดา ภาพนี้เคยผ่านมือผู้ถือครอง
มาสามคนด้วยกัน ทั้งสามคนต่างนำภาพกลับมาคืนผู้ชายเหมือนกันหมด

พวกเขาพากันแล้วว่า หลังจากซื้อภาพไปก็รู้สึกคล้ายมีเงาของผู้หญิงในชุด สีดำคอยเวียนวนอยู่รอบตัว ทั้งยังตามไปรั้งความถึงในฝัน

ยิ่งนานวัน ระยะห่างระหว่างเงาดำของหญิงสาวกับตัวของพวกเขาก็ยิ่งหดสั้นลงจนไม่สามารถทนได้อีกต่อไป ต้องรีบส่งภาพคืนให้จิตรกร ผู้รังสรรค์ภาพโดยเร็ว

ภาพวาดนี้ย่อมไม่เป็นที่ชื่นชอบของผู้คน หลินชิวสี่ปิดหน้าเว็บไซต์ หลังจากอ่านจบ

หรวนหนานจู้ที่นั่งอยู่ด้านข้างส่งกำลังใจให้เขา กำชับให้สวมติดตัวเอาไว้ พอเข้าไปในมิติประตุนแล้วให้รีบถอดออกทันที ระวังอย่าให้คนอื่นเห็นกำลังใจ

“คุณกลัวคนจากกลุ่มอื่นจะเห็นเธอ” หลินชิวสี่ถาม

“อืม” หรวนหนานจู้ตอบรับ “แต่ก็มีเหตุผลอื่นด้วย”

“อะไรเธอ”

หรวนหนานจู้เหลือบมองกำลังใจก่อนกล่าวว่า “เพราะกำลังใจนี้เป็นของต้องคำสาป”

หลินชิวสี่ “...”

“อ้อ... ความจริงต่างหูของนายก็เหมือนกัน แต่คำสาปของมันไม่แรงเท่าไร” หรวนหนานจู้บอก

หลินชิวสี่ผ่อนคลายมือขึ้นจับต่างหู หลังจากหรวนหนานจู้บังคับใส่ต่างหูนี้ให้ หลินชิวสี่ก็แทบไม่รู้สึกละเลยว่ามีเครื่องประดับชิ้นนี้อยู่บนตึงหู ปกติแล้วเขาไม่ค่อยได้สนใจเรื่องพวกนี้สักเท่าไหร่ แต่หลังจากได้ยินก็ตกใจ “ต้องคำสาป?”

“อืม แต่ไม่ต้องห่วง ต่างหูนี้ไม่อันตราย แค่ใช้ตามหากันได้”

หรวนหนานจู้กล่าวเช่นนั้น หลินชิวสี่ก็ผงกศีรษะอย่างสิ้นความกังวล ทว่าเมื่อกล่าวถึงของต้องคำสาป หลินชิวสี่ก็ยังคงไม่รู้ว่าจะทำอะไร หรวนหนานจู้นำออกมาจากมิติประตุนมีวิธีใช้อย่างไร แต่ก็แน่ใจได้อย่างหนึ่งว่า เขาไม่สามารถเขียนอะไรลงไปนั้นได้ เพราะข้อความที่เขียนจะจางหายไปหมด

“ไม่ต้องรีบ ค่อยๆ ทักได้ว่าไดอะรีเอาไว้ทำอะไร”

หลินชีวิตือรับคำ

หลายวันต่อมาหลินชีวิตือทุ่มเทร่างกายแรงใจไปกับการค้นคว้าหาข้อมูล แต่สิ่งที่พบเกี่ยวกับภาพสตรีกลางสายฝนกลับมีไม่มากนัก ปัจจุบันภาพนี้ถูกสั่งห้ามจัดแสดง เนื่องจากผู้ที่มาชมมักจะรู้สึกกระวนกระวายใจโดยไม่ทราบสาเหตุ บางรายถึงขั้นได้ยินเสียงหรือเห็นภาพหลอน กระทั่งตัวผู้วาดเองก็ยังมีปัญหาทางจิตอย่างรุนแรง แน่หนอว่าทางการออกมาแถลงว่า ตัวศิลปินน่าจะได้รับผลข้างเคียงจากการใช้อุปกรณ์และผ้าใบวาดรูปที่มีการปนเปื้อนด้วยสารบางอย่างในการวาดภาพ ทว่าความจริงเป็นเช่นไรนั้น ในปัจจุบันก็ยังคงไม่มีใครรู้คำตอบ สถานที่ที่เก็บรักษาภาพนี้ไว้ก็ยังคงเป็นปริศนา แต่คิดว่าคงถูกเก็บซ่อนเอาไว้เป็นอย่างดี

ถ่านจ้าวจ้าวเองก็พอจะรู้รายละเอียดเกี่ยวกับคำใบ้มาบ้าง ตัวจริงของดาราสาวเป็นคนสบายๆ ดูเป็นคนละคนกับสวีเสี่ยวเจิงที่เอาแต่ร้องไห้จนน่ารำคาญในมิติประตูลอยอย่างสิ้นเชิง

หญิงสาวอธิบายว่า ที่เห็นในมิติประตูลอยเป็นเพียงการแสดง หรวนหนานจู้ได้ยินก็แค้นหัวเราะ

“คุณหัวเราะอะไร” หญิงสาวอายจนเริ่มโมโห

“อะไร แค่หัวเราะก็ไม่ได้เหรอ” หรวนหนานจู้ย้อนถาม

“คราวนี้คุณจะแต่งเป็นผู้หญิงอีกไหม” ดาราสาวถามเสียงขึ้นจมูก

“ไม่”

“ทำไมถึงไม่แต่งล่ะ...” ถ่านจ้าวจ้าวมีท่าทีคล้ายผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่ทำไม”

ระหว่างที่ทั้งสองกำลังคุยกัน หลินชีวิตือก็แอบตักไอศกรีมกินอยู่ข้างๆ หญิงสาวเบนสายตาไปมองเขาแล้วเอ่ยเสียงหวาน “หลินหลิน คุณช่วยเกลี้ยกล่อมให้เขาแต่งเป็นผู้หญิงต่อหน่อยสิ”

“...จะแต่งหรือไม่แต่งเป็นผู้หญิงสำคัญด้วยเหรอ”

ดาราสาวปล้นถอนหายใจ “เฮ้อ...เบ้าหน้าเลิคนหานี้ ไม่แต่งเป็น
ผู้หญิงก็เสียของแยสิ”

หลินชีวสี่อ “...” ทำไม่ถึงรู้สึกว่ถานจ่าวจ่าวมีจุดมุ่งหมายอื่นก็ไม่วู้
เพียงไม่นาน เวลาที่จะต้องเข้ามิตีประตูกี้มาถึง เนื่องจากเป็นประตุน
ระดับสาม ถานจ่าวจ่าวจึงยังบอกเวลาเข้ามิตีประตูกี้ที่แน่นอนไม่ได้ ทำให้
หลินชีวสี่อมีอันต้องสะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึกเพราะสัมผัสได้ถึงอันตรายที่ชวน
ให้ใจสั่น ราวกับสถานที่แห่งนี้ไม่ใช่ห้องนอนอันคุ้นเคย

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด เมื่อเขาลืมตาขึ้น ส่วนที่ควรเป็นผนังห้องนอน
ก็กลายเป็นประตูสิบสองบาน ประตูทั้งหมดตั้งเรียงรายเป็นวงกลม โอบล้อม
ตัวเขาไว้ตรงกลาง

หลินชีวสี่อลุกจากเตียง เปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างรวดเร็วก่อนจะตามหา
ประตุนระดับสาม เขาสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วดึงมือจับประตุน

ภาพตรงหน้าพลันหมุนคว้าง
หลังจากเผชิญกับอาการหัวหมุนเล็กน้อย สภาครอบตัวก็เปลี่ยนไป
ปราสาทขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าหลินชีวสี่อ ตัวปราสาท
ค่อนข้างเก่าแก่ มีพุ่มไม้หนาปลูกล้อมรอบ ภายนอกมีรั้วเหล็กหนากันไว้
อีกชั้นหนึ่ง

หลินชีวสี่อยืนอยู่ข้างพุ่มไม้ ครอบกายร่างไร้ผู้คน หลังจากเข้ามาใน
มิตีประตุนแล้ว ชายหนุ่มก็ไม่ลืมที่จะรีบถอดกำไลออกจากข้อมือตามที่
หรวนหนานจู้กำชับเป็นอย่างแรก

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเข้ามาในมิตีประตุนแล้วไม่พบคนอื่น นับว่ายัง
โชคดีที่ไม่ได้พลัดไปอยู่ในสถานที่ที่น่ากลัว ชายหนุ่มมุ่งหน้าไปยังปราสาท
พลาจสำรวจรอบตัวไปด้วย

สภาพโดยรอบรกร้างอย่างยิ่ง พุ่มไม้ที่ไม่ได้รับการตัดแต่งเป็น
เวลานานขึ้นหนาแน่นเขียวขจี เถาไม้เลื้อยบางส่วนเริ่มบดบังสายตาของ
ผู้คน รั้วระแนงเหล็กทอดตัวเป็นแนวยาวหายเข้าไปในกลุ่มหมอกที่บที่
ใครเห็นก็ไม่อยากย่างกรายเข้าไปในนั้น

หลินชีวสี่อเดินไปถึงทางเข้าปราสาท ยังไม่ทันจะเปิดเข้าไปก็ได้ยิน

เสียงร้องไห้แว่วมาจากด้านใน

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย...” เสียงของหญิงสาวแหบแห้งจนน่าเวทนา เธอร้องไห้โฮอย่างควบคุมสติไม่อยู่

“หยุดร้องเสียที่ได้ไหม ร้องมาเป็นชั่วโมงแล้ว” คนผู้หนึ่งตวาดขึ้นอย่างเหลืออด “หากไม่เชื่อก็ออกไปดูเองเลยว่าออกจากที่นี่ได้ไหม”

หลินชิวลือรู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้นด้านใน เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเสมอกับพวกมือใหม่

คนที่เพิ่งเข้ามาในมิติประตูป็นครั้งแรกยังไม่ทันได้ปรับตัว จะมีปฏิกิริยาแปลกๆบ้างก็เข้าใจได้

หลินชิวลือคิดพลางเปิดประตูเข้าไปในปราสาท

ตอนนี้อยู่ในมีคนอยู่ทั้งสิ้นห้าคน บ้างนั่งบ้างยืนอยู่ภายในห้องโถงขนาดใหญ่ เมื่อพวกเขาเห็นหลินชิวลือเดินเข้ามาก็ส่งสายตาดูเฉยเมยและกั๊กขามาให้โดยไม่มีแม้แต่คำทักทาย

หลินชิวลือนั่งลงบนที่ว่าง ก่อนเริ่มกวาดสายตาส่งไปจนพบเป้าหมายในกลุ่มคนได้อย่างรวดเร็ว

ในมุมหนึ่งท่ามกลางฝูงชนมีชายหนุ่มหน้าตาดีที่สวมเสื้อยืดลายควายอนั่งอยู่ ถึงแม้เขาจะนั่งอยู่ตรงมุม ทว่ากลับดึงดูดสายตาของผู้คนอย่างยิ่ง เนื่องจากเขามีรูปร่างหน้าตาที่งดงามมาก โดยเฉพาะไฟรองน้ำตาที่ทำให้ดูมีเสน่ห์มากขึ้นหลายส่วน ถึงจะมีสีหน้าเย็นชา วางตัวห่างเหินดูเข้าถึงยาก แต่คนรอบข้างก็ยังอดมองมาไม่ได้

หลินชิวลือเริ่มเข้าใจขึ้นมารางๆ ว่าทำไมหรรวนหนานจึงถึงชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง เพราะผู้หญิงสวยมีมากมายจนกลายเป็นของธรรมดา แต่ผู้ชายที่มีใบหน้าสวยงามมักจะโดดเด่นกว่าคนอื่นโดยไม่ตั้งใจ จึงตกเป็นเป้าสายตาของใครต่อใครเสมอ

หรรวนหนานจู้รู้สึกถึงสายตาของเขา จึงตัวตึงสายตาดูเขามาที่หลินชิวลือแวบหนึ่งก่อนจะمينไปทางอื่น

คนที่ร้องไห้เห็นได้ชัดว่าเป็นมือใหม่ เธอเพิ่งเข้ามาในมิติประตูป็น จึงยังไม่สามารถยอมรับสถานการณ์อันแปลกประหลาดนี้ได้ในตอนนี

และทำได้เพียงร้องไห้ระบายความหวาดกลัวในใจออกมา

หญิงสาวนักร้องให้น้ำตาไหลพรากอยู่บนโซฟา สลับกับมองคนอื่น ๆ ด้วยแวตาสงสัยปนหวาดระแวงเป็นระยะ “ที่นี้ที่ไหน พวกคุณปล่อยฉันไปได้ไหม นี่ใช่รายการทีวีหรือเปล่า ฉันไม่อยากเล่นแล้ว ขอร้องพวกคุณละ...”

“บอกแล้วว่าไม่ใช่รายการทีวี อย่าสร้างปัญหาได้ไหม มาถึงก็เอาแต่ร้อง ร้องจนหัวคนอื่นจะระเบิดแล้ว” เด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งสุดท้ายทนกับเสียงร้องไห้ของหญิงสาวแล้วตะโกนออกมาอย่างเดือดดาล “จะร้องก็ไปร้องที่อื่น จะไปไหนก็เรื่องของเธอ อย่ามากวนคนอื่น!”

เธอโดนตวาดจนต้องหยุดร้อง มองท่าทางไม่เป็นมิตรของอีกฝ่ายไปก็กลั่นเสียงสะอื้นไปด้วยใบหน้าแดงก่ำ

เจอจากนี้เข้า คนอื่น ๆ ก็พร้อมใจกันแสวงหาเป็นมองไม่เห็น ในความเป็นจริงแล้ว การยอมรับความจริงให้ได้โดยเร็วที่สุดเป็นเรื่องที่ฉลาดกว่า น่าเสียดายที่มันเป็นเรื่องยากสำหรับคนส่วนใหญ่ที่จะปรับตัวเมื่อเจอเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างร้ายกาจนี้ในระยะเวลาอันสั้น

ประตูปราสาทถูกเปิดออกอีกครั้ง ตามด้วยกลุ่มคนที่ทยอยเข้ามา ถานจ้าวจ้าวเดินรั้งท้าย ดาราสาวสวมชุดเดรสสีส้ม กัดเข็มกัดดอกไม้วีที่หน้าอก ท่าทางของเธอดูน่าสงสาร นาน ๆ ที่หญิงสาวถึงจะส่งเสียงสะอื้นออกมาสักครั้งหนึ่ง เพียงแต่เป็นที่น่าเสียดายว่า คราวนี้ บทหญิงเจ้าน้ำตาถูกมือใหม่ผู้ร่ำให้ติดกันยาวนานกว่าชั่วโมงช่วงชิงไปเสียแล้ว หลังจากหญิงคนนั้นโดนตวาดไปก็เสียบได้ราวห้านาที ก่อนเสียงสะอื้นระลอกใหม่จะดังขึ้นอีกครั้ง เสียงคร่ำครวญของเธอทำเอาหลินชีวสื่อถึงกับปวดหู

ขณะนี้ในปราสาทมีกันทั้งสิ้นสิบคน แบ่งเป็นชายหญิงอย่างละครึ่ง ในจำนวนนี้ประกอบด้วยมือใหม่สองคนด้วยกัน คนหนึ่งคือราชินีเจ้าน้ำตา ผู้ร้องไห้มาราธอนกว่าสองชั่วโมง ส่วนอีกคนคือชายวัยรุ่นผมดำที่เอาแต่นั่งตัวลั่นอยู่ตรงมุมตั้งแต่มารถึง

ทันทีที่ทุกคนมากันครบ เสียงนาฬิกาที่ชวนให้ใจหดหู่ก็ดังขึ้น ตามด้วยพ่อบ้านในเครื่องแบบสีดำที่ปรากฏตัวตรงมุมนั้นได้

ชายคนนั้นเดินมาหยุดอยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขา ก่อนแผยรอยยิ้มอบอุ่นเป็นการต้อนรับ “ทุกท่านมากันครบแล้ว นายหญิงรอพวกคุณอยู่นานแล้ว...เชิญครับ”

พูดจบเขาก็หันกายเดินนำขึ้นไปบนชั้นสอง

คนที่มิประสพการณ์ล้วนรู้กันว่านี่คือการกำลังจะให้คำใบ้ จึงเดินตามหลังไปติดๆ ส่วนคนที่เพิ่งมาใหม่ทั้งสอง แม้จะยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่กล้าแยกตัวออกจากกลุ่มใหญ่ จึงเดินตามฝูงชนขึ้นชั้นสองไปด้วย

ปราสาทแห่งนี้มีขนาดใหญ่มาก แคंबันได้อันชั้นสองก็มีความยาวมากกว่าบันไดปกติ ถัดจากบันไดที่ทอดยาวก็ยังมีทางเดินที่ทั้งยาวและแคบที่มีเพียงแสงริบหรี่จากตะเกียงน้ำมันที่แขวนไว้เหนือภาพสีน้ำมันที่ดูแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก

ทำไมถึงบอกว่าภาพเหล่านี้ดูแปลกประหลาดนะหรือ นั่นก็เพราะภาพสีน้ำมันเหล่านี้ยากจะดูออกว่าเป็นภาพของผู้คน หรือภาพวิวิทัศน์ ลึกลับที่ละเลงบนผืนผ้าใบก็ตัดกันอย่างรุนแรง ชวนให้รู้สึกอึดอัดอย่างมาก

ทางเดินปูด้วยผืนพรมหนา ช่วยเก็บเสียงฝีเท้าบนทางเดินสลัวให้เงียบกริบ

ปลายทางเดินมีประตูไม้เปิดแง้มไว้ พ่อบ้านเดินไปหยุดอยู่หน้าประตูไม้ ก่อนจะโน้มตัวลงดึงประตูออกกว้าง แล้วผายมือเชื้อเชิญให้พวกเขาเข้าไป

หรวนหนานจู้ที่นำอยู่ด้านหน้าก้าวเข้าไปในห้องเป็นคนแรก

หลินชิวลือตามหลังอีกฝ่ายเข้าไปติดๆ ก่อนจะมองไปที่กลางห้อง

ห้องนี้เป็นห้องอาหาร กลางห้องมีโต๊ะรับประทานอาหารขนาดใหญ่ ซึ่งมีอาหารทุกประเภทเรียงรายอยู่ด้านบน คนที่พ่อบ้านเรียกว่านายหญิงนั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ...เธอสวมเดรสยาวและหมวกสีดำ ดวงหน้ายาวชืดขาวไม่ต่างจากกระดาษ แสงอันน้อยนิดภายในห้องยิ่งขับให้หน่วยตาดำที่มี

ขนาดใหญ่เกินปกติของเธอดูคล้ายหลุมลึก ริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีแดงสดฉีกออกเป็นรอยยิ้มส่งให้พวกเขา ถ้า...จะนับว่านั่นเป็นรอยยิ้มละก็นะ

ภาพที่เห็นทำให้ทุกคนรู้สึกอึดอัด ทั้งหมดจึยนิ่ง กระทั่งหญิงสาวที่ร้องไห้มาตลอดทางก็หยุดเสียงสะอื้นด้วยความตื่นตระหนก

“เชิญครับ” พ่อบ้านเชิญอีกครั้ง “ขอให้ทุกท่านเพลิดเพลินไปกับรสชาติของอาหาร”

หรวนหนานจู้ก้าวเข้าไปเป็นคนแรกอีกเช่นเคย เขานั่งลงบนเก้าอี้ก่อนหยิบผ้าเปียกขึ้นมาเช็ดมือ

หลินชิวลือทิ้งตัวลงบนที่นั่งข้างๆ

คนอื่นๆ หอยอย่นลงจนครบ จากนั้นสตรีที่หัวโตะก็สั่งกระดิ่งใบเล็กเป็นการให้สัญญาณเริ่มมื้ออาหาร จนถึงขณะนี้เธอยังไม่พูดอะไรออกมาสักคำ กระทั่งสีหน้าก็ไม่เปลี่ยนไปจากเดิม หญิงคนนั้นหยิบมีดเริ่มรับประทานอาหารของตนช้าๆ

หลินชิวลือลอบสังเกตนายหญิงของปราสาททางหน้าต่าง มือของเธอคล้ายจะใหญ่เกินปกติจนมองเห็นข้อนิ้วได้ชัดเจน เล็บมือเป็นสีเทาอ่อน มือคู่นั้นจับอุปกรณ์การรับประทานอาหารบนโตะอย่างระมัดระวัง หันสติกเนื้อสีแดงฉ่ำบนจานส่งเข้าปากสีแดงสดอย่างบรรจง

ภาพที่เห็นยิ่งทำให้ผู้คนรู้สึกไม่สบายใจ หลินชิวลือมองได้เพียงครู่เดียวก็สงสัยขึ้นมาครั้นว่าหญิงสาวตรงหน้าใช้มนุษย์หรือไม่ เมื่อชายหนุ่มถอนสายตากลับมาก็พบว่าถาดจ้าวจ้าวที่นั่งอยู่ข้างๆ กำลังจ้องเจ้าของปราสาทตาก้าง...ราวกับกำลังมองปิศาจ

หลินชิวลือกระแอมเรียกสติดาราสาว

“กินเถอะ” หลินชิวลือบอกเสียงเบา

“อืม” ถาดจ้าวจ้าวเองก็รู้ว่าเปลือยแสดงอาการไม่สำรวม จึงก้มหน้าก้มตาหันสติก ไม่กล้ามองไปทางหัวโตะอีก

อาหารมีรสชาติไม่เลว ไม่ว่าจะเป็อาหารเรียกน้ำย่อย จานหลักหรือแม้กระทั่งของหวาน รสชาติล้วนอร่อยถูกปาก แต่ทุกคนกลับไม่มี

แกใจจะลืมนองอาหารชั้นเลิศภายใต้บรรยากาศเช่นนี้

หรวบนานานจึงเป็นคนเปิดกว้างมาตลอด ตั้งแต่ต้นจนจบเขาไม่ได้แสดงอาการอึดอัดใจใดๆ ออกมาแม้แต่นิดเดียว เขารับประทานจนเกลี้ยงจาน แม้แต่ผลไม้ก็ไม่เหลือ

กลับกลายเป็นว่าคนอื่นๆ พากันนั่งดูเขากินอาหาร แต่เจ้าตัวก็เหมือนจะไม่รู้สึกรู้อะไร กินเสร็จก็วางมีดและส้อมลงก่อนเช็ดปาก

หลังจากที่คนสุดท้ายวางมือจากอาหาร ผู้หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นเดินออกไป

พ่อบ้านกล่าวว่า “เชิญครับ นายหญิงจะนำพวกคุณไปชมสิ่งที่พวกคุณรอคอยมานาน”

ทุกคนเร่งฝีเท้าตามเจ้าของปราสาทไปยังบันไดอันกววน

ปราสาทหลังนี้ไม่รู้ว่ามิกี่ชั้น หลินชิวสือเดินไปก็นับชั้นไปด้วย นายหญิงเจ้าของปราสาทเดินนำพวกเขามาจนในที่สุดก็หยุดอยู่ที่ชั้นเจ็ด

เธอเดินต่อไปจนสุดปลายทางเดินบนชั้นเจ็ด ก่อนจะเปิดประตูก้าวเข้าไป

ทุกคนรั้งดูสถานการณ์อยู่ภายนอก ยังไม่กล้าตามเข้าไป

ห้องตรงหน้านี้จะเป็นสตูดิโอวาดภาพ ภายในนั้นมีอุปกรณ์วาดรูปมากมาย แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาที่สุดกลับเป็นภาพวาดที่ถูกคลุมด้วยผ้าขาวตรงกลางห้อง พลันเสียงของพ่อบ้านก็ดังขึ้นจากด้านหลังพวกเขา “อีกไม่กี่วันภาพวาดที่ทุกท่านรอคอยก็จะวาดเสร็จ ระหว่างนี้ขอให้ทุกท่านโปรดระบับความตื่นเต็นและเพลิดเพลินไปกับทิวทัศน์อื่นๆ ในปราสาทไปก่อน หลังจากนายหญิงวาดเสร็จจะต้องให้ทุกท่านได้ชมอย่างแน่นอน”

ฟังมาถึงตรงนี้หลินชิวสือก็เริ่มเข้าใจบทบาทของพวกตน ทำทางพวกเขาจะเป็นแฟนคลับผู้ชื่นชมฝีแปรงของเจ้าของปราสาท และต้องรออยู่ที่นี้จนกว่าภาพวาดจะเสร็จสมบูรณ์ เมื่อพิจารณาจากข้อมูลที่ได้มา กุญแจน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับภาพวาดของเจ้าของปราสาท

“ขอทุกท่านโปรดอย่ารบกวนเวลาสร้างสรรค์ผลงานของนายหญิง”

พ่อบ้านว่าต่อไป “เวลานี้ก็ตีึกมากแล้ว ต้องขอเชิญทุกท่านกลับไปพักผ่อนที่ห้องก่อน”

พูดจบเขาก็นำทุกคนลงบันได

ห้องพักตั้งอยู่บนชั้นสาม พวกเขาถูกจัดให้พักห้องละหนึ่งคนโดยลุ่มตามหมายเลขที่อยู่บนกุญแจ

หลินชิวสื่อโซคตีได้พักห้องตรงข้ามหรวนหนานจู่ แต่ถ่านจ้าวจ้าวกลับโซคร้ายได้พักห้องตรงหัวมุม หญิงสาวคว่ากุญแจได้ก็บ่นพึมพำด้วยความไม่พอใจไปตลอดทาง

ห้องพักมีขนาดใหญ่ ทั้งยังตกแต่งอย่างสวยงาม เพียงแต่ไม่ว่าจะเป็นเตียงที่มีขนาดกว้างจนน่าตกใจหรือโต๊ะเครื่องแป้งที่มีลวดลายซับซ้อนล้วนเป็นของเก่าคร่ำคร่า

เจ้าของปราสาทหลังนี้เห็นจะชื่นชอบงานศิลปะเป็นอย่างมาก จึงมีภาพวาดอยู่ตรงกลางผนังห้องด้วย ภาพที่แขวนไว้เป็นภาพปราสาทกลางสายฝน โทนสีจึงหมองหม่นไม่สดใส หลินชิวสื่อดูแค่แวบเดียวก็ปลดลงมาไว้บนพื้น จัดการหาอะไรมาคลุมไว้เสร็จสรรพ

ชายหนุ่มค่อนข้างมั่นใจว่ารูปภาพนี้ต้องมีสิ่งผิดปกติ เพราะคำใบ้ของประตูคือ ‘สตรีกลางสายฝน’

หลังจากล้างหน้าแปรงฟันเสร็จ ก่อนเข้านอนชายหนุ่มก็ตรวจสอบดูโทรศัพท์ตามความเคยชิน ไม่แปลกใจเลยสักนิดที่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ในมิติประตุนี้

เขานอนอยู่บนเตียงครู่หนึ่ง รอจนถึงเวลาก็ลุกไปเคาะประตูห้องตรงข้าม

หลังเสียงเคาะประตูแผ่วเบา หรวนหนานจู่ก็เปิดประตูให้หลินชิวสื่อเข้ามาในห้อง

“หนานจู่” หลินชิวสื่อเห็นว่าในห้องนี้ก็มภาพวาด แต่เป็นภาพของพุ่มไม้แถวทางเข้าปราสาท แน่แน่นอนต้องมีฝนอนูยู่ในนั้น

“อืม” หรวนหนานจู่เหมือนเพิ่งสระผมเสร็จ เส้นผมของเขาเปียกชื้น เขาทามขึ้นพลางเช็ดผมไปด้วยว่า “เจออะไรบ้างมั๊ย”

“เธอแต่งตัวเหมือนในภาพสตรีกลางสายฝนเปียบ” หลินชีวิตตอบก่อนเสริมว่า “เหมือนเดินออกมาจากในนั้นเลย”

หรวนหนานจู้พยักหน้าเห็นด้วย “เหมือนจริง ๆ”

คนที่หลินชีวิตถือกล่าวถึงคือสตรีเจ้าของปราสาท หากได้เห็นภาพสตรีกลางสายฝนแล้วได้มาเจอกับเจ้าของปราสาท ในอย่างไรก็ต้องโยงทั้งสองเข้าด้วยกัน

หรวนหนานจู้ชี้ไปที่ภาพวาดบนผนัง “ห้องนายก็มีใช่ไหม”

หลินชีวิตพยักหน้า “ใช่ แต่เป็นรูปปราสาท”

“เอาลงจากผนังด้วยนะ” หรวนหนานจู้เตือน

“เรียบร้อยแล้ว” หลินชีวิตตอบ “ทางถ่านจ้าวจ้าวเป็นยังไงบ้าง”

“เดี๋ยวจะไปดู ถ้าเห็นว่าไม่ค่อยดีจะให้มาอยู่ที่นั่นก่อน”

หลินชีวิตส่งเสียงรับคำในลำคอ

“จะไม่พูดอะไรบ้างเธอ” หรวนหนานจู้ถาม

หลินชีวิตเข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึงคำใบ้ จึงสายตาระยะคล้ายจะบอกว่าตอนนี้ยังไม่ได้อะไร ค่อยหาเพิ่มเติมพุงนี้

“...ช่างเถอะ ไม่เป็นไร”

ว่ากันตามตรงหลินชีวิตเองก็อยากจะทำห้องเดียวกับหรวนหนานจู้ เพราะจะได้ช่วยระวังให้กันและกัน แต่ครั้งนี้พวกเขามีหน้าที่ต้องดูแลถ่านจ้าว หลินชีวิตจึงปล่อยไปตามที่ควรจะเป็น

หลินชีวิตคุยกับหรวนหนานจู้อีกสักพักก็กลับห้องของตนเอง

ทว่าทันทีที่เข้ามาในห้อง เขาก็ต้องยืนอึ้งอยู่กับที่เมื่อเห็นว่าภาพที่เพิ่งปลดลงมากับมือกลับขึ้นไปอยู่บนผนังตามเดิม...

หลินชีวิต “...” ชายหนุ่มหนึ่งไปคุ้ยหนึ่งแล้วเดินไปปลดภาพลงมาอีกครั้ง

ครั้งนี้เขาไม่วางภาพไว้ที่มุมห้องแล้ว แต่นำมันไปใส่ไว้ในลิ้นชัก ทั้งยังลากเก้าอี้มาวางกันไว้อีกชั้นหนึ่ง

กลางดึกสายลมด้านนอกเริ่มพัดแรง หลินชีวิตที่นอนอยู่บนเตียงได้ยินเสียงลมพัดผ่านยอดไม้ดังแซกซ่า

เพดานของห้องนอนประดับด้วยโคมไฟคริสต์ลันสวยงาม หลิน-
ชีวิตนอนมองมันอย่างเหม่อลอย เขารู้ว่าถึงเวลาที่ตนควรนอนได้แล้ว
แต่ทำอะไรก็หลับไม่ลง ชายหนุ่มพยายามทำสมาธิให้โล่ง แต่สติของเขา
กลับยิ่งแจ่มชัดขึ้นเรื่อยๆ

สายลมกระโชกแรงพัดพากลิ่นน้ำเน่าเหม็นที่เกิดขึ้นยามหยาดฝนตก
คละเคล้าเข้ากับผืนดินแห้งให้ลอยมาตามลม กลิ่นที่โชยมาอย่างบางเบา
ในตอนแรกกลับเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้หลินชีวิตสือหายใจลำบาก

หลินชีวิตสือยังคงมองโคมไฟต่อไปอย่างเหม่อลอยก่อนที่จะสายตาจะ
สะดุดเข้ากับคราบน้ำบนเพดานที่ไม่รู้ว่าเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร ยิ่งเมื่อมาอยู่
บนเพดานสีขาวแบบนี้กลับยิ่งมองเห็นได้เด่นชัด ชายหนุ่มนึกว่าตนตาผาด
จึงลองขยี้ตาแรงๆ แต่ก็ยังมองเห็นคราบน้ำอยู่บนนั้น

ด้านบนไม่ได้มีห้องอื่นหรือท่อระบายน้ำ ทำไม่ถึงมีน้ำซึมได้ ชายหนุ่ม
รู้สึกว่าการฉีกไม่ชอบมาพากล คราบน้ำสีดำสนิทขยายวงกว้างขึ้น
ทั้งยังเริ่มขยับไปมา เขาไม่กล้านอนอยู่บนเตียงอีกต่อไปจึงรีบลุกไปเปิดไฟ

หลังไฟสว่างหลินชีวิตสือก็มองขึ้นไปบนเพดานอีกครั้ง แต่บนนั้น
กลับว่างเปล่า...ไม่มีอะไรทั้งสิ้น

นี่เป็นภาพหลอนหรือ หรืออาจเป็นการบอกใบ้บางอย่าง หลินชีวิตสือ
ลองดับไฟ เมื่อไฟดับลงคราบน้ำสีดำก็ปรากฏขึ้นอีกครั้งตามคาด ซ้ำยัง
ขยายวงกว้างขึ้นกว่าเดิม คราบน้ำเริ่มแผ่ออกเป็นลวดลายประหลาด ซึ่งดู
คล้ายกับ...ใบหน้าด้านข้างของหญิงสาว

หลินชีวิตสือเปิดไฟอีกครั้ง

เขากวาดสายตาไปทั่วห้อง ก่อนจะตรงไปที่หน้าต่าง จัดการปิด
พร้อมลงกลอนให้เรียบร้อย

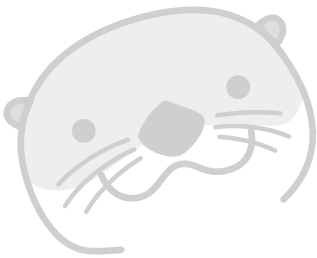
ด้านนอกฝนเริ่มตกแล้ว แม้จะไม่ได้ตกหนัก แต่ก็ได้ยินเสียง
หยาดฝนกระทบใบไม้เปาะแปะเป็นจังหวะอย่างชัดเจน

หลินชีวิตสือเหลือมมองไปนอกหน้าต่าง เห็นสวนดอกไม้ที่อยู่ท่ามกลาง
ม่านฝน

ในจุดที่ลึกที่สุดของสวนราวกับปรากฏเงาร่างสีดำร่างหนึ่ง ร่างนั้น

สวมเสื้อกันฝน บนศีรษะสวมหมวกปีกกว้างสีดำ ยืนอย่างเงิบงันอยู่
กลางพุ่มไม้และจ้องมองมาทางปราสาท ดูคล้ายจะเป็นแขกผู้มาเยี่ยมเยือน
แต่ก็เหมือนเป็นคนที่เพิ่งกลับมาจากข้างนอกด้วยเช่นกัน

ทว่าเมื่อหลินชิวสือมองอีกครั้งกลับพบว่าเงาร่างนั้นกลายเป็นเงา
ของตนไม่ไปเสียแล้ว หรือเขากังวลเกินไปจนมองเห็นภาพลวงตา

ทดลองอ่าน